

Čtyři dny v Olomouci, ve vile Primavesi, v pokoji Gustava Klimta

Obvyklá činnost...

Olomoucké baroko mě odpuzuje.

Já radši něco takového:

Café La Fée ve stylu Provence

Sophie 's Hotel
a jeho útulně alternativní kavárnička

Mramorové stolky u Madlén

Když je někde každý kousek nádobí jiný, tak je to pro mě spolehlivý signál, že tam se mi bude líbit...

Panenska Maria v baru Konvikt. To se může stát jedině v Olomouci...

Bloudím v Rosariu

Jak je vidět, výklenek je velmi oblíbené tusculum různých individuů...
Pikantní je, že v okolí jsou jen sakrální objekty, arcibiskupské úřady a církevní školy.

A zase Klimt

Všude Klimt – vídeňská secese v Olomouci...

Oceňuju detaily

Hotelové apartmány jsou ovšem vybavené jen „ve stylu“. Tyhle repliky historického nábytku se hojně vyrábějí třeba v Polsku a dají se běžně koupit. Ve vile Primavesi ale původní nábytek navrhovali špičkoví avantgardní umělci své doby a nechávali ho vyrábět ve Wiener Werkstätte.

Tady je vidět, jak v přízemí vily vypadala jídelna. Nábytek se podařilo částečně dohledat v depozitářích muzeí, obložení stěn je výsledkem práce restaurátorů, kteří museli znovu opravit a sestavit díly, které za komunistů skončily někde na půdě... Styl, jak je vidět, je výrazně avantgardní, vůbec ne jednoduše secesní ani historizující, spíš už jde k moderně, dokonce ke kubismu...

Toto je původní nebo podle fotografií vyrobený nábytek v přízemí vily.

Takže ta moje „postel s nebesy“ je spíš jen takový novodobý polský kýč. Ale když už, tak co..., dělám, jako že si toho nevšímám...

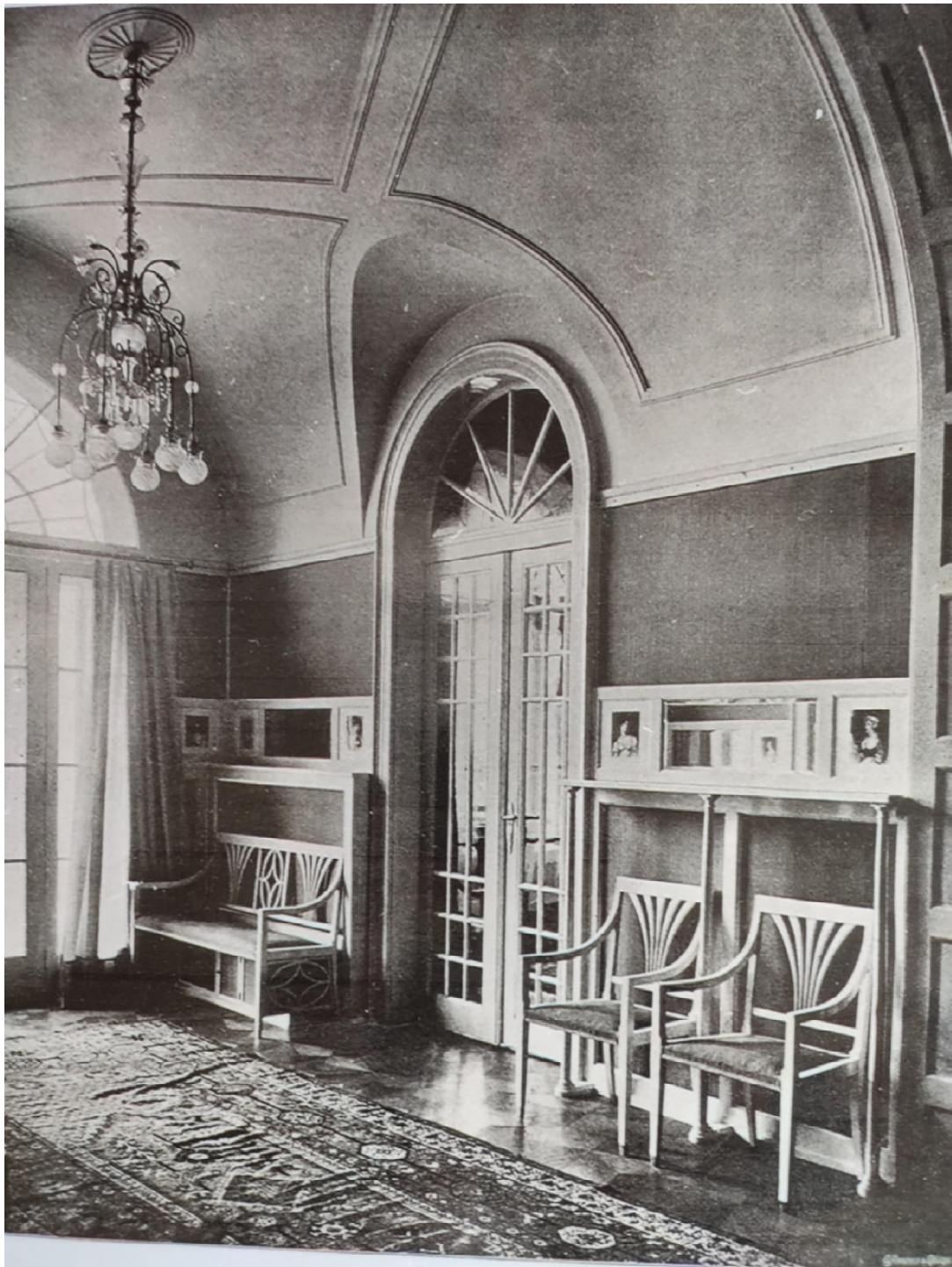

Důležité je, že ten Klimt tady opravdu pobýval. A spousta dalších podobných lidí.
Třeba já...

I tyhle historizující koupelnové doplňky se dnes někde vyrábějí a dají se běžně koupit podle katalogu v zásilkovém obchodě. Úplně stejně jako koncem 19. století. V tom spočívá ten pokrok... Včetně třeba mřížky kanálového odtoku...

V Olomouci jsem byl mockrát, léta jsem tam dojížděl za prací. Kdysi jsem kolem té vily chodíval. Nevěděl jsem, co to je za dům. Fasáda byla šedá až černá, dům vypadal bizarně, skoro strašidelně. To ostatně byly všechny fasády starých domů v Olomouci, a vlastně všude, černé, ohybné, strašidelné. Za komunistů to tak bylo, oni tu historii, ty tradice nenáviděli, nejraději by všechny ty staré barabizny nechali spadnout.

Později ke mně občas dolehly nějaké útržky informací, co že to je za dům a jací lidé v něm pobývali. Teprve až jsem se začal zabývat filosofií architektury, začalo se mi to všechno spojovat. Josef Hoffmann, rodák z Brtnice u Jihlavy, Joseph Maria Olbrich, rodák z Opavy, Adolf Loos, rodák z Brna, filosof Ludwig Wittgenstein, jehož otec vlastnil železárny Poldi v Kladně, Oskar Kokoschka, který dokonce býval hostem jedné rodiny v Ostravě, Gustav Klimt jako rodinný přítel Primavesiů, a další a další osobnosti – ti všichni tvořili secesní styl ve Vídni, ale spíše ten typ secese, který už mířil dál, k moderně. Pak, v devadesátkách, dostala vila novou světlou fasádu. Ta už drží barvu, protože už není tolik popílků a nečistot v ovzduší. To už jsem ledacos věděl, viděl jsem dokument o rodině Primavesi a jejích hostech. Ale do vily se nedalo dostat. Teprve až v posledních pár letech, a teď se v ní dá dokonce ubytovat. Takže pro mě to je samozřejmě spousta souvislostí, vnímám ty složité vazby a konotace a užívám si to.

Ještě jedna zajímavá a významná okolnost. Současná majitelka, která dům dostala v restituci po posledním legitimním vlastníkovi, jímž byl její dědeček, dům postupně opravuje. Samozřejmě ve spolupráci s památkáři, protože to je opravdu významné kulturní místo, které si zaslouží veřejnou ochranu. Ale z veřejných zdrojů moc peněz nedostane. Tak se musí snažit, aby si vila část peněz vydělala, některé prostory komerčně využívá a pronajímá. A to mě na tom fascinuje – že tito lidé jako novodobí mecenáši kultury si svůj majetek nenechávají pro sebe nebo pro zisk, ale nějakým způsobem ho dávají k dispozici kulturní veřejnosti. Ona tu tedy nechává dělat prohlídky pro veřejnost, pořádá zde různé akce, je tady kavárna, zahrada je celý den volně přístupná.

Mimochodem – podobný příklad je zámek ve Žďáru nad Sázavou. Minulý měsíc tam byla Karin se svojí sestrou (nemusím být všude...). Zámek dostala v restituci šlechtická rodina Kinských. A sama paní hraběnka Kinská navrhla architektonické a designérské úpravy některých budov zámku, kterým vracejí život a novou podobu. Když jsem viděl, jaké akce a kulturní programy tam jejich rodina nabízí veřejnosti, tak s úctou smekám: fakt kvalitní, náročné věci, žádná zábava pro pitomé a znuděné turisty. Kousek odtud je totiž ten slavný poutní kostel, barokní gotika – Jan Blažej Santini. V bývalém domě zahradníka tam nabízejí ubytování. Opět – je to samozřejmě luxus, v podstatě čtyřhvězdičkový boutique hotel, ale má to vkus a styl. To je skutečný zážitek – pro lidi, kteří vědí, oč jde...

Tak se omlouvám – že poučuju a vyučuju i o prázdninách.